

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 14Csp/105/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218203697
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Kolárik
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2021:2218203697.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda v konaní pred sudcom JUDr. Andrejom Kolárikom v sporovej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, sídlo: Mýtna 48, 811 07 Bratislava, zast.: JUDr. Ján Šoltés, advokát so sídlom v Bratislave, proti žalovanému: W. U., nar.: XX. XX. XXXX, bydlisko: XXX XX C. XXX, o zaplatenie 2 136,68 EUR s prísl., takto

rozhodol:

I. Žaloba sa v časti o zaplatenie sumy 543,45 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % p.a. zo sumy 543,45 EUR od 03. 11. 2015 do zaplatenia zamietla.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 49,14 %.

odôvodnenie:

1. Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 15. 08. 2018 sa právny predchodca žalobcu domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by bol žalovaný zaviazaný k zaplateniu sumy vo výške 2 136,68 EUR s príslušenstvom z titulu nesplateného úveru. Žalobu odôvodnil tým, že medzi právnym prechodcom žalobcu ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom bola dňa XX. XX. XXXX uzatvorená Zmluva o pôžičke č. XXXXXXXX, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému úver vo výške 2 000 EUR. Žalovaný mal úver splácať 60 mesačnými splátkami v sume 58,11 EUR, a to až do celkovej sumy pôžičky vo výške 3 486,60 EUR. Do podania žaloby uhradil žalovaný sumu 406,77 EUR. Vzhľadom na to, že žalovaný porušil svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku riadne a včas, v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve, žalobca dňa 27. 08. 2015 listom - predžalobná upomienka, vyzval žalovaného k úhrade dlžných splátok, pričom ho upozornil na možnosť vyhlásenia splatnosti celého úveru. Nakoľko k úhrade dlžných splátok ani v dodatočne poskytnutej lehote nedošlo, žalobca dňa 28. 10. 2015 úver zosplatnil. Do dnešného dňa žalovaný dlžné splátky neuhradil. Žalobca si zároveň uplatnil zákonné úroky z omeškania.

2. Tunajší súd rozhodol vo veci rozsudkom sp. zn. 14Csp/105/2018 - 161 zo dňa 01. 03. 2019 tak, že (i) žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 593,23 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1 593,23 EUR od 03. 11. 2015 do zaplatenia, pričom súd povolil žalovanému splácať uvedený dlh mesačnými splátkami vo výške 80,- EUR, splatnými vždy do 20. dňa kalendárneho mesiaca až do úplného zaplatenia, počnúc od právoplatnosti rozsudku, s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky je zroční celý dlh, (ii) vo zvyšnej časti žalobu zamietol a (iii) žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 49,14%.

3. Súd rozsudok právne odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, 5, 9, § 517 ods. 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 písm. g/, h/, § 9 ods. 1, ods. 2 písm. j/, f/, k/, § 11 ods. 1 písm. a/ až d/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v

znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoSÚ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoB“), § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie“). Vecne dôvodil uzavretou zmluvou o úvere medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovaným dňa 08. 08. 2014, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2 000,- EUR. Žalovaný sa zaviazal splatiť úver v pravidelných mesačných splátkach vo výške 58,11 EUR (počet splátok 60). Ročná úroková sadzba bola dojednaná vo výške 27,44 %, RPMN 27,44 %. Žalovaný uhradil právnej predchodkyňi žalobkyne sumu 406,77 EUR. Listom zo dňa 28. 10. 2015 bola vyhlásená okamžitá splatnosť dlžných splátok jednorázovo (vo výške 2 167,83 EUR). Listom zo dňa 22. 11. 2018 spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. žalovanému oznámila postúpenie pohľadávky na žalobkyňu ku dňu 19. 11. 2018. Predmetná zmluva bola súdom prvej inštancie kvalifikovaná ako spotrebiteľská zmluva (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). V danej veci bolo dodržané ust. § 92 ods. 8 ZoB. Keďže sa jednalo aj o spotrebiteľský úver, podstatnou náležitosťou zmluvy mal byť údaj o konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ) a údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ). Takisto v zmluve chýba údaj o adrese predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, súčasne absentuje uvedenie predpokladov pre výpočet RPMN. Absencia uvedených náležitostí zmluvy spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 ZoSÚ). Súd prvej inštancie dodal, že v danej veci zmluva síce obsahovala údaj o RPMN, avšak v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa, čo má taktiež za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 1 písm. d/ ZoSÚ). Za dôvodný súd prvej inštancie považoval len nárok žalobkyne v sume 1 593,23 EUR (po odpočítaní uhradenej sumy 406,77 EUR od výšky poskytnutého úveru 2 000 EUR). V tejto časti súd žalobe vyhovel a v zostávajúcej časti bola žaloba zamietnutá ako neopodstatnená. Z dôvodu omeškania žalovaného s plnením dlhu, bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť aj úroky z omeškania, ktorých výška je stanovená vykonávacím predpisom, a to o 5 percentuálnych bodov viac, ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Súd povolil žalovanému na zaplatenie dlhu mesačné splátky po 80 eur, prihliadajúc na výšku peňažného plnenia a majetkové pomery žalovaného s tým, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky, žalovaný stráca výhodu splátok a vznikne mu povinnosť uhradiť dlh jednorazovo (§ 232 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, ďalej len „CSP“). Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil právne § 255 ods. 2, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP, vecne úspechom žalobkyne v konaní v rozsahu 49,14 %.

4. Proti výrokom II. a III. rozsudku podal žalobca odvolanie, pričom navrhol zmenu rozsudku vyhovením žalobe v plnom rozsahu. Odvolanie odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci a tým, že súd prvej inštancie dospel vykonaným dokazovaním k nesprávnemu záveru o bezúročnosti úveru. Podľa názoru žalobcu zmluva nemá vady, ktoré jej vytýkal súd prvej inštancie a nemožno ju považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Výrok I. rozsudku odvolaním napadnutý nebol.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací rozhodol vo veci uznesením sp. zn. 10Co/152/2019 - 249 zo dňa 30. 09. 2020 tak, že rozsudok tunajšieho súdu v napadnutej zamietajúcej časti (výrok II.) a v časti rozhodnutia o náhrade trov konania (výrok III.) zrušil a vrátil vec tunajšiemu súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd sa nestotožnil s dôvodmi, na základe ktorých tunajší súd dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov (t.j. absencia niektorých zákonných náležitostí v zmluve o úvere). Uložil súdu prvej inštancie, aby v ďalšom konaní, postupujúc v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, na základe vykonaného dokazovania vyhodnotil dôkazy, posúdil uplatnený nárok žalobkyne (v časti, ktorá zostala predmetom konania), a tiež aby skúmal, či dodávateľ (veriteľ) s odbornou starostlivosťou posúdil schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 7 ods. 1, § 11 ods. 2 ZoSÚ).

6. Tunajší súd dňa 14. 12. 2020 vyzval žalobcu, aby okrem iného preukázal, že bola zisťovaná schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver podľa ZoSÚ v znení platnom v čase uzavretia zmluvy.

7. Žalobca reagoval podaním z 08. 02. 2021. V podaní sa žalobca stručne vyjadril k niektorým otázkam, na základe ktorých tunajší súd dospel k záverom uvedeným vo svojom prvom rozsudku. Spolu s týmto podaním žalobca predložil dokumenty preukazujúce skúmanie bonity žalovaného právnym predchodcom žalobcu pred poskytnutím úveru, a to sú predložené výplatné pásky. Žalobca poukázal na to, že výšku príjmov a výdavkov potvrdil žalovaný svojim vlastnoručným podpisom zmluvy o úvere.

Na základe týchto údajov bola dojednaná primeraná výška splátky 58,11 EUR mesačne. Navrhol, aby súd vo veci rozhodol bez účasti žalobcu a jeho právneho zástupcu tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 543,45 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % p.a. zo sumy 543,45 EUR od 03. 11. 2015 do zaplatenia, to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a aby priznal žalobcovi náhradu trov konania a náhradu trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

8. Na podporu svojich tvrdení žalobca k podaniu priložil nasledovné listinné dôkazy: Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere (č.l. 267 - 269), Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver (č.l. 270), kópie 2 výplatných listín z mája a júna 2014 (č.l. 271), kópie občianskeho a vodičského preukazu žalovaného (č.l. 272 - 273).

9. Tunajší súd vo veci vytýčil pojednávanie na 09. 11. 2021. Predvolanie na pojednávanie bolo stranám riadne doručené. Žalobca ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a navrhol, aby súd rozhodol vo veci bez účasti žalobcu a jeho právneho zástupcu.

10. Súd v súlade s uznesením, ktorým odvolací súd zrušil prvý rozsudok v tejto veci, posudzoval otázku skúmania bonity žalovaného právnym predchodcom žalobcu a na základe vykonaných dôkazov, ktoré sú obsahom spisu, dospel k ďalej uvedeným záverom.

11. Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ platného v čase uzavretia zmluvy veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

12. Podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ platného v čase uzavretia zmluvy ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

13. Podľa čl. 8 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS („Smernica“), členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27. 03. 2014, LCL Le Crédit Lyonnais proti Fesihovi Kalhanovi, C-565/12 uviedol, že je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity spotrebiteľa a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov, ktorí sa takého správania dopustia. Cieľom uvedenej úpravy je zabezpečiť účinnú ochranu spotrebiteľov pred nezodpovedným uzatváraním zmlúv o úvere, ktoré prekračujú ich finančné možnosti a mohli by viesť k ich platobnej neschopnosti.

14. V rozsudku sp. zn. 23CoCsp/26/2020 z 30. 11. 2020 Krajský súd v Trnave uviedol, že ZoSÚ vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t.j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 ZoSÚ „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa poskytnúť veriteľovi informáciu len o výške svojich príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu ochorenie a pod. Cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu ZoSÚ

vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom a samozrejme ním aj preukázaných, tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto veriteľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver. Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

15. Z vykonaného dokazovania súd ustálil, že právny predchodca žalobcu v čase uzavretia zmluvy so žalovaným nepostupoval s odbornou starostlivosťou pri zhromažďovaní a vyhodnocovaní údajov o schopnosti žalovaného splácať spotrebiteľský úver. V časti II zmluvy (Údaje Klienta o zamestnaní a finančnej situácii) je popri mesačných finančných nákladoch vo výške 130,- EUR uvedené: Iné mesačné výdavky: 10,- EUR. Podľa názoru súdu ak veriteľ akceptoval mesačné náklady žalobcu vo výške 10,- EUR, posudzoval bonitu žalobcu bez elementárnych vstupných údajov, pokiaľ ide o výdavky žalobcu. Pri 30-dňovom kalendárnom mesiaci by výdavky predstavovali sumu 0,33 EUR na deň, čo nepokryje ani len stravu, nieto ešte akékoľvek iné náklady. Nereálnosť tejto sumy je celkom zjavná. Automatické a nekritické akceptovanie nevierohodných údajov žalobcom rozhodne nemožno považovať za postup s odbornou starostlivosťou. Akceptovanie sumy 10,- EUR je v danom kontexte v zásade to isté, ako by žalovaný nedisponoval žiadnym údajom o nákladoch žalobcu (keďže údaj 10 EUR je absurdný a irelevantný). Keďže podstatou posudzovania schopnosti klienta splácať úver je porovnanie jeho aktuálnych príjmov a reálnych nákladov, bez získania nevyhnutných vstupných údajov takéto porovnanie vôbec nie je možné vykonať (tak, aby mal výsledok porovnania výpovednú hodnotu súladnú so ZoSÚ a čl. 8 ods. 1 Smernice) a teda nie je možné hovoriť o posudzovaní bonity klienta, nieto ešte o posudzovaní s odbornou starostlivosťou.

16. Na povinnosti veriteľa ako profesionála zhromaždiť a riadne vyhodnotiť relevantné údaje o aktuálnej finančnej situácii konkrétneho klienta nič nemení ani ustanovenie § 7 ods. 2 ZoSÚ, podľa ktorého spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Veriteľ nesmie nekriticky akceptovať zjavne nevierohodné údaje poskytnuté spotrebiteľom. Bolo by to v rozpore so zákonom, a to tak s prihliadnutím na podstatu a účel overovania bonity, ako i s ohľadom na čl. 8 ods. 1 Smernice a súvisiacu judikatúru SDEÚ.

17. Vzhľadom na uvedené súd ustálil, že právny predchodca žalobcu v procese overovania bonity žalovaného nedisponoval žiadnymi relevantnými údajmi o tzv. iných nákladoch klienta (t.j. o všetkých nákladoch klienta, s jedinou výnimkou, ktorou bola výška splátok úverov, lízingov a pod. - zároveň súd poznamenáva, že ani táto výška nebola preukázaná, pričom je uvedená len v samotnej zmluve) a teda nezhrmaždil nevyhnutné vstupné údaje pre posúdenie bonity klienta. Vzhľadom na to vôbec nemohol posudzovať bonitu klienta, resp. reálne zhodnotiť skutočnú schopnosť klienta splácať úver, ktorý mu mal byť poskytnutý. Podľa názoru súdu je porušením povinnosti konať s odbornou starostlivosťou už i samotný fakt, že veriteľ nekriticky akceptoval údaj poskytnutý veriteľom (10,- EUR), ktorý je zjavne nereálny a nevierohodný. Súd tento postup žalovaného vyhodnotil ako hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, na základe ktorého je v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ potrebné považovať predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov. Preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku.

18. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. O nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Vzhľadom na to, že výrok I. pôvodného rozsudku nebol odvolaním dotknutý a súd rozhodoval len o zvyšku žalobou uplatneného nároku (v ktorej časti žalobu zamietol rovnako ako v pôvodnom rozsudku), o trovách konania rozhodol rovnakým spôsobom ako v pôvodnom rozsudku.

Žalobca ako úspešnejšia strana v spore, má nárok na náhradu trov konania vo výške 49,14 %, a to podľa pomeru úspechu v spore (74,57% : 25,43%). V súlade s § 262 ods. 1 CSP súd rozhodol len o nároku na náhradu trov konania, o ich výške podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Odvolanie možno podať na Okresný súd Dunajská Streda do 15 dní od doručenia tohto rozsudku (§ 362 CSP). Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd, ak CSP neustanovuje inak (§ 367 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Intervenient môže odvolanie podať za podmienok uvedených v § 360 CSP.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody podľa § 365 CSP) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len za podmienok uvedených v § 366 CSP. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Ak žalovaný dobrovoľne nesplní povinnosť uloženú vykonateľným rozsudkom, môže sa žalobca domáhať jej splnenia v exekúcii.